

PROLOG

*Jak dlouho už jdou? Snad hodinu? Nikoho z nich ale ani ne-
napadne podívat se na hodinky, na to mají na sobě až příliš
vrstev oblečení, rukavice, palčáky.*

*Nohy se jim boří po kotníky do bahna. Do tváří je šlehají
větve. Kolena narážejí do kmenů a pařezů. Hustým mlázím
fučí vítr, až starému Ronovi drkotají zuby.*

„Bože, to je zima!“

„To byl tvůj nápad sem jít, Rone...“

„Copak bych sem mohl nejít?“ zamručí stařík a zkusí si utáhnout pásek svého vaťáku. Je ale tak hubený, že ho má už na poslední dírce.

Ale hlavně je noc.

*Jedna z těch slavných kanadských zimních nocí. Hluboká,
neproniknutelná, drsná. Noc bez měsíce, bez hvězd, bez jedi-*

ného náznaku, že by někdy vůbec mohlo znovu vyjít slunce. Chvilé, kdy stromy mají ostré drápy, kdy věci ožívají, kdy vám temnota fučí na záda jako průvan.

„Panebože, tady není vůbec nic vidět!“ zakleje chraplavý hlas.

„Pojďte za mnou,“ ozve se rázně Doug. „Jděte přesně tudy, kudy jdu já.“

Devět mužů se noří do tmy, kterou prosvěcují kužely světla jejich baterek.

„A víš aspoň, kam ta cesta vede?“ zeptá se Harry šeptem Douga, jako by se bál, aby ho nikdo neslyšel.

„Vždyť víš, že tady vlastně žádná nikdy nebyla... Jenom ta, co vede...“

„... k divadlu,“ doplní Josh, který se vynořil za nimi.

A přesně v tom okamžiku muž s ochraptěným hlasem namířil svou baterku před sebe.

„Good God!“

Před nimi stála obrovitá budova.

Noc její rozměry ještě zvětšovala: kyklopská skála, zřícenina katedrály. A někde vzadu útes, jehož existenci všichni tak nějak tuší. Jako by se podobal kráteru sopky. Zející prázdnota skoro až mystických rozměrů vytyčuje zakázané území.

Až sem se nikdo z nich zatím znovu neodvážil. Nikdo sem nevstoupil. Od chvíle, co se stalo to neštěstí.

Lovce najednou jako by přepadl strach. Jako by právě spáchali svatokrádež. Zašli příliš daleko, příliš brzy. Tohle v plánu neměli. Tohle místo už nikdy vidět nechtěli.

Ale už bylo pozdě.

Navzdory tmě se zdálo, že se jim bezzubá tvář divadla zvysoka vysmívá. A útes jako magnet přitahoval devět lidských stínů. Volání propasti, tak svůdné, tak lákavé.

„Good God!“ zopakoval chraplák, který ztratil trochu ze své někdejší sebejistoty.

Muž dokonce položil svou zbraň na zem a Doug zaregistroval podivný pohyb jeho pravé ruky.

„Ty ses... pokřižoval?“

„Ne, proč?“ odsekl přistižený. „Lítají tady nějaký komáři...“

Doug na něj více nenaléhal, ale všichni silně cítili, že na ně doléhá jakási posvátná hrůza.

Měli by jít ještě dál? Měli by vstoupit do divadla, nebo spíš počkat venku jako na hlídce?

Jejich strach se postupně začal vytrácet. Bylo to nepochybně jenom chvilkové ochromení, podobné, jaké pociťují skokani do vody před skokem z velké výšky.

Po chvíli se objevil temný stín. Vynořil se z divadla, třásl se, pak na chvíli znehybněl, a nakonec pokračoval v cestě podél útesu.

Dougovi, Harrymu, Ronovi, Joshovi i všem dalším bylo v tu chvíli všechno jasné: splynuli s nocí.

A pak všichni jako jeden muž vyrazili.

TORONTO STAR

27. července 2016

MAX KING: NÁVRAT ŽIVÉHO MRTVÉHO

*Aminta Marxová,
zvláštní zpravodajka v Lost Lake (Ontario)*

Pět dní před svým velice očekávaným návratem na scénu zůstává slavný pianista pro své obdivovatele stále zahalen rouškou tajemství.

O žádném jiném odchodu se toho nenapsalo více než o odchodu pianisty Maxe Kinga ze scény.

Strašlivá tragédie, která ho v létě 2005 odsoudila k mlčení, vyvolala mnoho dohadů, konspiračních teorií a domněnek.

Někteří tvrdili, že se zbláznil a je hospitalizovaný v psychiatrické léčebně v Coloradu.

Jiní ho prohlásili za mrtvého. Prý se oběsil na jevišti po svém posledním koncertě nebo snad byl zlynčován obyvateli onoho podivného ostrova, na němž několik let žil.

Jeden místní rybář dokonce vydal veřejné prohlášení, že by mu ochotně zpřelámal všechny prsty, aby už nikdy nemohl začít znovu

hrát, protože jeho geniální talent přinesl celému kraji naprostou pohromu.

Také se objevili jedinci, kteří se zapřísahali, že se s ním někdy během uplynulých jedenácti let setkali na tom či onom konci světa. Max King byl prý viděn ve Francii, v Austrálii, na Islandu, v Namibii, v Kazachstánu, a dokonce i v Grónsku! Všichni svědci jsou důvěryhodní, ale žádný z nich – *přirozeně* – nedokázal pořídít žádnou fotografii, a to ani mobilním telefonem. Jako by jim Max King vždy na poslední chvíli unikl...

Oznámení o jeho návratu na scénu proto přišlo jako blesk z čistého nebe.

Toto zmrtvýchvstání sice dementovalo všechny smyšlené domněnky, ale prozatím nenabídlo odpověď na žádnou z otázek, které si klademe již více než deset let.

„Max King potřeboval soukromí, aby mohl přemýšlet o své tvorbě,“ oznámil pouze jeho producent a blízký přítel Robin Berkeley s tím, že žádné další komentáře nebudou. Přesto však později tuto informaci doplnil: „Klavírní festival v Lost Lake vstane z popela. Bude zahájen 1. srpna recitálem Maxe Kinga, na kterém přednese *Goldbergovské variace*.“

Vstupenky se na internetu vyprodaly do půl druhé minuty. Existuje už jen jediná možnost, jak se 1. srpna připojit k těm *happy few*: černý trh. Proslýchá se, že některé vstupenky se prodávají za stonásobek původní ceny! Zájemci vzali útokem také hotely v okolí: i miniaturní pokojíky se pronajímají za astronomické částky; televizní stanice z celého světa mají zájem o přímé vysílání; v okolí

Lost Lake se tísní jedna jachta vedle druhé; hovoří se dokonce o mobilním plovoucím heliportu ukotveném u břehu ostrova, jenž má „slavným osobnostem“ usnadnit návštěvu akce, která byla rychle označena za „koncert století“. Žádný jiný umělec hudebního světa, žádný jiný interpret „klasické hudby“ nedokázal doposud přitáhnout pozornost tak velkého množství lidí.

Na všechny události, které se na ostrově během posledních měsíců odehrály, přitom stále ovšem platí jakási zvláštní omerta. Dokonce sami místní obyvatelé odmítají o těchto událostech hovořit, jako by všechny svazoval „zákon mlčení“. Vystačí si s prostou větou: „Pan King se vrátil...“ A ukáží vám rukou na nově zrekonstruovanou budovu divadla.

S Maxem Kingem je to stále stejné. Pověst předchází člověka a senzace zakrývá umělce...

Bude se koncert opravdu konat, nebo je to jen poslední trik eskamotéra, který je už několik let na odchodu? U tak extravagantní osobnosti, jakou tento pianista je, se zdá být možné cokoli.

Jisté je pouze jedno: „Tajemství Maxe Kinga“ bude mít ještě minimálně o jednu kapitolu víc.

PRVNÍ ČÁST

S U S A N

Říjen 2015

Vyspal se dobře.

Vypadá odpočatě, tik v očích nemá, ruka se mu netřese, ani když si bere první namazaný toust. Nejprve mu ukousne všechny čtyři rohy a až pak se pustí do zbytku. Dobře se vyspal a má hlad. Zato mně strach svírá žaludek.

Hlavně nedat nic najevo.

Zůstat v klidu a pohodě.

Dýchej, Susan. Usmívej se, i když se na tebe nedívá. Mysli na něco hezkého. Tenhle muž má šestý smysl, rozumí emocím ostatních lidí, fyzicky je cítí. Říká tomu *empatie*. Proč ne? I když náš labrador Tim má taky empatii. A jeho matka Nell, která je slepá, hluchá a má vypelichané celé trsy chlupů, musí být v empatii světovou přebornicí. Když v sobě v tichosti dusím zlost na Douga, nemusím ani otevřít pusu a Tim už si

lehá k nohám svému milovanému páníčkovi, mému manželovi, a Nell, která mě nevidí ani neslyší, začne vrčet a cení zbytky svých zubů. Tedy těch pár zažloutlých pahýlků.

Nalila jsem mu první šálek čaje. Kývnutím hlavy poděkoval, ani se na mě nepodíval.

Každý doušek poválí v ústech, jako by ho kousal. Šálek vždy odloží přesně na totéž místo, odkud ho vzal.

4... 3... 2... 1.

Nalevo od talíře, ale zároveň ne příliš blízko skleničky jsem mu připravila průhlednou plastovou krabičku s léky. Jako obvykle si její obsah nejprve s opovržlivým výrazem prohlédl a pak tři prášky a dvě gelové kapsle spolkl a zapil pomerančovým džusem.

3... 2... 1.

Další toust se čtyřmi okousanými rohy. Pohled mu utíká oknem ven.

Nalévám mu druhý šálek čaje.

3... 2... 1.

„Dneska vám přišlo zase dobrých deset dopisů.“

„Spalte je.“

Jen tak pro pořádek si povzdechnu.

„Dobře víte, že to neudělám. Na ty, které se mi budou líbit, odpovím. Není slušné nechat takový hezký dopis od obdivovatele bez odpovědi.“

„Slušné,“ zavrčí s douškem čaje v ústech. „Nemám žádný důvod se ke komukoli chovat ‚slušně‘. To je jedna z obrovských výhod života, který žiju.“

„Protože už jste se jednou sám slušně zachoval?“

Podíval se na mě, skutečně se na mě poprvé za celé dnešní ráno podíval a vzájemně jsme se na sebe usmáli.

„Někdy se mi to snad přihodit mohlo, ne?“

V kuchyni zazpívala kukačka v pendlovkách. Každou celou a také v půl se ozve charakteristické pípnutí a v půl deváté přijde na řadu *mockingbird*, drozdec vydává hodně zvláštní nářikavé zvuky.

Nepřestávám se usmívat, maskuji tím svou stoupající nevolnost.

Pečlivě složil papírový ubrousek, který za chvíli stejně hodím do koše, vstal, odsunul židli.

„Jdu, je čas.“

„Hezkou procházku.“

Řekla jsem to radostně, tónem, kterým Susan mluví u snídaně, povzbudivě a sladce jako *doughnut*.

Když odejde z místnosti, odhodím svůj *doughnutový* úsměv, sklidím ze stolu, poklidím v jídelně a počkám v obývacím pokoji, kde tu a tam setřu prach z věcí a nábytku.

On vyjde ven na *porch*, krytou verandu, která vede kolem dokola celého domu, zhluboka se nadechne ledového vzduchu a co možná nejpevněji si utáhne opasek zimního kabátu. Chvíli bez hnutí postojí a pak rázným krokem vyrazí, ramena má zdvižená, tělo předkloněné, ani se neohlédne.

Kdyby to udělal, zjistil by, že sleduju, jak odchází.